

Forfatter: Engelbreth, Wolf Frederik

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Engelbreth, Wolf Frederik (1851-07-18)

Citation: Engelbreth, Wolf Frederik: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Engelbreth, Wolf Frederik (1851-07-18)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 240. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010082.pdf> (tilgået 04. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra gamle Konsistorialraad, Provst Engelbreth.
Lydersløv, 18. Juli 1851.*

Velærværdige og højlærde Hr. Mynster, Sognepræst i Valløby. Min hjertligste Taksigelse fremsender jeg til Dem, højtagtede Hr. Broder for den glædelige Fest, i s. 241hvilken De igaar havde den Godhed at gjøre mig meddelagtig. — Den var mig meget glædelig som en aandelig Fest, idet den gav mig Lejlighed til at høre Deres skønne, milde og dog tillige kristelig alvorlige Tale over den 84de Psalme, og Betragtning af den levende Gud, baade som Den, i hvis Samfund, saavel i hans Hus som udenfor det, der alene er sand Lyksalighed, men i hvis Haand det ogsaa er skrækkeligt at falde, dersom vi i Verdens syndige Kjærlighed forlade ham og fornægte hans Samfund i Tro og villig Lydighed, og selv ville udhugge Brønde, som ikke kunne holde Livsens rene Vand. Saaledes bør det os at forkynde og bekjende den levende Gud, Skabelsen, Opholdelsen, Gjenløsningen og Helliggjørelsen som Naadens og Kjærlighedens levende Kilde, men ogsaa som den hellige og retfærdige Gud, hvis Aasyn er vendt mod dem, som gjøre Ondt, for at vi ikke lægge Plaster paa Hjerternes Saar, inden disse ere rensede og istand til at modtage Evangelii Lægedoms Salve. Det er glædeligt for os Præster at høre andre kristelige Brødres fromme Betragtninger over Livets Ord, især naar disse bydes os i Sandhedens rene og til Hjerterne trængende, varme Sprog. Denne Glæde skjænkede De mig, kjære Hr. Broder, i Deres kristelige Tale; og af Hjertet takker jeg Dem derfor.

Meget glædeligt var det mig at høre min gamle Vens og Velynders, Deres dyrebare Onkels, vor elskede, højt ærede Biskops endnu saa kraftige, aandrige, milde Fortsættelse af Deres Betragtning før Katekisationen, og især hans herlige, hjertegribende Slutningstale i Anledning af hans Jubilæumsdag. Den rørte mig inderlig, og jeg kan ikke tænke mig Andet, end at den ogsaa maa have gjort et dybt, om end maaske smertende Indtryk s. 242paa mange Tilstedeværendes Hjerter, som hidtil have søgt andre Kildespring, ligesaa glædeligt for dem, som med den gamle kundskabsrige, livserfarne, fromme Lærer, det store Lys i vor Kirke, holde fast eller stræbe at holde fast ved Bekjendelsen: „Til hvem skulle vi gaa uden til Dig, Herre? Du haver det evige Livs Ord.“ Saaledes var Gaarsdagen mig en saare glædelig, inderlig vederkvægende aandelig Fest, som jeg skylder Deres Godhed, og derfor i disse Linier frembærer Dem min oprigtige Taksigelse.

For Deltagelsen i den glade Familiefest efter Gudstjenesten i en Kreds af saa mange af mig højt agtede Mænd og hæderlige Dannekvinder (det være mig tilladt at bruge dette gammeldags Hædersnavn, om det end nu ombyttes med andre) fremfører jeg tillige min venlige Taksigelse; dog gjælder denne for største Delen Deres højt ærede Hustru, som beredte Alt til en ligesaa behagelig legemlig Vederkvæggelsesfest, som De og Deres kjære Onkel til den aandelige.

Men endnu maa jeg bemærke, at imellem Hellested og Frøsløv opdagede jeg, at min Paraply havde paa Rejsen hjem faaet et Barn, smukkere end den selv. Men jeg vil ikke anerkjende og følgelig heller ikke beholde dette Barn. Uvis om, hvem det tilhører, ligesom jeg heller ikke veed, hvorledes det er kommen i min Vogn, sender jeg det til Dem, om der muligt er sket forgjæves Eftersøgning af den rette Ejer. — —

Forsaavidt jeg selv kan have medtaget den uden at agte paa, at den ikke var min, maa jeg bede velvilligst undskylde den Uorden jeg derved har afstedkommet og den Ulejlighed, jeg muligt derved foraarsager Dem, hvis Paraplyen ikke er Deres egen.

s. 243Med sand Højagtelse og de venligste Hilsener til Dem og ærede Kone henlever jeg, højt agtede Broder, Deres meget forbundne og hengivne

Engelbreth.